

KUŇ BÍLÝ

MARIE ROTTROVÁ

Kuň bílý pádí vlaku vstříc.
Já nastavuji větru líc.
Tvůj kuň se žene blíž a blíž.
Jen chvíli už mě uvidíš.

Zas na rtech cítím sláný žár.
I chuť tvé touhy, vzdechů pár.
A známá vůně zavane
sem, skrze vlasy zcuchané.

To loňské léto, moře, jas.
A modré světlo zpod tvých řas.
Zlé ruce láskou zjemnělé
mě pořád pálí po těle.

Když oheň zhasne zbývá dým.
A racek s křídlem zlomeným.
Co loď tvou dlouho provázel.
A křičel, když jsi odcházel.

Kuň bílý cval svůj otáčí.
Však stovkám koní nestačí.
To přece kdekdo z města ví.
Že tenhle vlak tu nestaví.

Tak odpusť mi můj telegram.
Zas ty teď budeš víc než sám.
V tvé hlavě vzňal se plamínek
a sletoval drát vzpomínek.

Kuň bílý mizí v stopách mých.
Jak letní víno, letní hřích.
Snad váháš nad tím - co já vím.
Že srdcem tvým jen projíždím.

Kuň bílý mizí v stopách mých.
Jak letní víno, letní hřích.
Snad váháš nad tím - co já vím.
Že srdcem tvým jen projíždím.